

Ordenació de dos diaques

El diumenge dia 25 de maig, sisè de Pasqua, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va ordenar dos diaques al servei de la diòcesi. Són els dos seminaristes Marcos Emmanuel Pujol Troncoso, destinat a les parròquies de Sant Esperit i Sant Valentí de Terrassa, i Albert Agib Mikhail, destinat a la parròquia de Sant Cristòfor de Terrassa. La celebració va tenir lloc a les 6 de la tarda a la Catedral del Sant Esperit. Varen concelebrar Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar i una cinquantena de preveres, acompanyats d'un bon nombre de diaques i de seminaristes. Després de la celebració els nous diaques reberen la felicitació dels assistents, que omplien el temple catedralici.

GLOSSA

Pregar amb el tiet

Un nen de cinc anys fa cada nit una breu pregària abans d'adormir-se. Dóna gràcies pel dia i resa un parenostre. Sempre l'acompanyen el pare o la mare, de vegades tots dos. Sigui l'un o l'altra, s'hi impliquen fent una breu acció de gràcies personal. Avui ha vingut a sopar el tiet, germà de la mare. Té vint-i-cinc anys. Va néixer i créixer en una família cristiana que l'inicià i educà en la fe. Fins als divuit o dinou anys se sentia i procurava viure com a cristià practicant; després, per diverses circumstàncies, s'allunyà de la pràctica i en aquest moment es considerava de cultura cristiana i poc més.

El sopar va ser molt agradable. L'infant escoltava el tiet amb atenció, sentia admiració per ell. Per què no ve el tiet a fer la pregària amb mi?, suggerí el menut. El tiet se sentí interpel·lat i, pocs minuts després, era davant una icona de Jesús, assegut a terra, a l'habitació de l'infant, que començà la seva pregària: «Gràcies, Jesús, per aquest dia en què m'ho he passat bé i perquè la professora m'ha dit que ja quasi sé llegir...» El tiet escoltava mentre un seguit de records i sentiments li venien al cap. Quan el nen acabà, girà els ulls vers el tiet amb una mirada d'invitació. Aquest dubtà un segon i encetà la se-

va pregària amb els llavis i amb el cor: «Pare! Torno a ser aquí davant vostre. Gràcies pel dia que m'heu donat i pel sopar amb la família, pel treball d'aquest dia i per les persones que estimo...» Acabaren la pregària amb el parenostre habitual, agafats tots dos de la mà. L'infant, content perquè pregava amb el tiet, i el tiet, també content i interpel·lat, perquè Déu havia tornat a passar per la seva vida. L'endemà, el nebot no hi era però ell, segons m'ha explicat, seguia sentint-se qüestionat i, abans d'anar a dormir, tornà a pregar. «Us ho asseguro, qui no acull el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas» (Mc 10,15).

L'infant volia compartir amb el tiet la pregària en què els pares l'estan iniciant, com ho fa, habitualment, amb el cercle familiar immediat. Necessita la companyia i el mestratge de l'adult per créixer, també en la fe. Pel que fa al tiet, la invitació del nebotet esdevingué mediació per redescobrir el pas de Déu per la seva vida, apropar-se amb humilitat al Jesús de les confidències i de la pregària senzilla que ell recordava i revifar la fe, donant-li tonalitat adulta i confiança en Déu Pare. És un retorn, convé seguir fent camí.

Enric Puig Jofra, SJ

X Aniversari de la Diòcesi de Terrassa

Diuenge vinent dia, 15 de juny, es compliran deu anys de la creació de la Diòcesi de Terrassa mitjançant la Butlla *Christifidelium salutem* del papa Sant Joan Pau II. Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa presidirà aquests actes: a les 6 de la tarda, presentació de la Miscel·lània *10 anys de vida diocesana*, a la sala capitular de la Catedral; a les 8 del vespre, celebració de l'Eucaristia en acció de gràcies a la Catedral.

REMEU MAR ENDINS

L'Església que desitja el papa Francesc

La Pentecosta és la Pasqua de l'Esperit Sant i és també el començament de l'Església. A les diòcesis catalanes aquesta Pentecosta de l'any 2014 està marcada per la presència dels joves cristians que el dissabte, vigília de Pentecosta, celebren l'Aplec de l'Esperit, la trobada festiva de la joventut cristiana convocada pels bisbes catalans.

Els joves reunits aquest dissabte a Banyoles, diòcesi de Girona, representen el futur de l'Església. Com haurà de ser l'Església en la que els joves d'avui viuran la seva maduresa? Com ha de ser l'Església que el papa Francesc vol ja des d'ara? De fet, ho va dir ell mateix en la seva primera trobada amb els periodistes, acabat d'elegir: «Com m'agradaria una Església pobra entre els pobres!» També ens ho va dir als bisbes en la recent visita *ad limina*, demanant-nos que les nostres diòcesis siguin una comunitat acollidora, missionera, que s'acosti a tots, especialment als que n'estan allunyats, amb una actitud de diàleg.

Llegint les homilies del cardenal Bergoglio quan era arquebisbe de Buenos Aires, m'ha impressionat constatar que el que proposava allà és exactament el que ens proposa ara com a successor de sant Pere.

A la ciutat de Rosario, el 8 de maig de 2011, el cardenal Bergoglio va presidir la missa amb ocasió de la clausura del Congrés Nacional de Doctrina Social de l'Església. En l'homilia va comentar dos textos de l'Evangeli que es troben entre les seves pàgines preferides de la Bíblia: un és la paràbola del «bon samarità», la de l'home bo que, baixant de Jerusalem a Jericó, es troba un home que ha estat assaltat i ferit, l'atén i el porta a un hostal; l'altre és la narració de la trobada de Crist amb els «deixebles d'Emaús», que abandonen el Cenacle tot desanimats i se'n tornen a casa seva, però pel camí es troben amb un desconegut i el reconeixen en Partir el Pa.

En aquella ocasió el cardenal Bergoglio digué: «No volem ser aquesta Església esporuguida que està tancada al cenacle, volem ser una Església solidària que s'anima a baixar de Jerusalem a Jericó, anant pel dret; l'Església que s'anima a apropar-se als més pobres, a guarir-los i a rebre'ls. No volem ser aquesta Església desil·lusionada, que abandona la unitat dels apòstols i se'n torna a Emaús; volem ser l'Església convertida que, després de rebre i reconèixer Jesús com a company de camí de cadascú, emprèn el retorn al cenacle, torna plena d'alegria a la vora de Pere, accepta integrar amb els altres la pròpia experiència de proximitat i persevera en comunió» (trobo aquest text en el llibre *Pilares de un pontificado*, Editorial San Pablo, a les pàgines 129-130).

He transcrit íntegrament aquesta cita perquè em sembla que constitueix una descripció de l'Església que desitja el nostre Papa. Us convido a llegir-la novament i a pensar què podem fer cadascú de nosaltres perquè l'Església diocesana de Terrassa, la nostra Església local, es pugui emmirallar en aquesta descripció. Aquest és el meu desig i la meva pregària a l'Esperit Sant en aquesta «Pasqua granada» de l'any 2014. Amb aquests propòsits, us desitjo a tots una santa i joiosa Pasqua de Pentecosta.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

COLOMA BOADA

Dos monestirs, dos arxius

El proper divendres 13 (20.30 h) tindrà lloc a l'església parroquial de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona el concert-espectacle *Una vida entre guerres. Agnès, abadessa de Sant Pere de les Puel·les 1693-1715*. I del 29 de maig al 14 de setembre es pot visitar al Museu d'Història de Barcelona l'exposició *Monestirs urbans en temps de guerra. Sant Pere de les Puel·les i Santa Clara de Barcelona 1691-1718*. Ambdues activitats formen part del projecte *1714. Dos monestirs, dos arxius* del Servei d'Arxius de la Federació Catalana de Monges Benedictines (SAF). La Gna. Coloma Boada, OSB, és secretària de la Federació i responsable del SAF.

Què pretén transmetre el projecte?

El SAF vol donar a conèixer les vivències de les comunitats benedictines de St. Pere de les Puel·les i de Sta. Clara de Barcelona durant la Guerra de Successió a través d'un seguit d'activitats culturals, com una exposició i un concert.

A l'exposició, què hi trobem?

La vida i el patiment d'aquestes dues comunitats que, entre 1691 i 1718, van sofrir diversos setges per trobar-se darrera la muralla de llevant. S'exposen documents inèdits que s'han guardat en els seus arxius monàstics durant més de 300 anys.

I quina particularitat tindrà el concert?

Es narrarà la vida de l'abadessa Agnès d'Esquerrer de Sant Pere de les Puel·les, que va viure els 22 anys del seu abadiat amb molt de coratge. També la música hi tindrà un gran paper: es cantaran peces de gregorià dels cantors que les monges feien servir en els actes litúrgics i també peces del barroc català de l'època.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Los consejos de Juliano, el Apóstata

Juliano, llamado *el Apóstata*, era hijo de Julio Constancio, hermano del emperador Constantino. A los treinta años fue proclamado emperador. Se consideró predestinado a restaurar la *Romanitas*, degradada —según él— por su tío al imponer la religión cristiana, y terminó despreciando el cristianismo.

A pesar de su animadversión hacia el cristianismo, Juliano era un admirador de la obra benéfica de los cristianos —como recuerda Benedicto XVI en su encíclica *Deus caritas est*. Vean lo que escribió Juliano al pontífice pagano Teodoro: «Soy consciente de que al abandonar los sacerdotes paganos a los pobres, los impíos galileos se han dedicado con indulgencia a este género de filantropía, y han logrado muchos frutos mediante estas prácticas, que siempre impresionan. De esta manera, los galileos comenzaron su política a partir de lo que llaman ágape y hospitalidad y servicio de las mesas, consiguiendo que muchos pasaran al ateísmo» (es sabido que los primeros cristianos eran calificados como ateos por los paganos). Y aconsejaba a los pontífices paganos que imitaran la caridad de los cristianos.

Probablemente, el mismo Juliano había leído las palabras escritas por Eusebio de Cesarea, consejero áulico de su tío Constantino: «Durante este tiempo se hizo evidente a todos los gentiles, como una señal bastante manifiesta, la diligencia y piedad de los cristianos para con todos [...] y haberse comprobado con hechos que sólo aquéllos eran piadosos adoradores de Dios.»

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. *Historia de la caridad en la Iglesia*, Edit. San Pablo)

SER PADRES

Es mejor premiar que castigar

Quisiera aquí quitar sentimiento de culpabilidad a los padres —y sobre todo a las madres— a quienes les da reparo entregar premios a los niños para motivar su educación, argumentando que es una especie de chantaje. (Lo he oído decir a muchas madres).

¡Nada más lejos de la realidad! Piense que sus hijos, en particular si son pequeños, se motivan por el principio del placer, y los estímulos placenteros les vienen indefectiblemente desde fuera. (Más adelante, ya mayorcitos, harán las cosas por motivaciones que surgirán de ellos mismos, de su propio interior, y no hará falta que les recompensemos tanto).

La *recompensa* es una de las posibles consecuencias de cualquier conducta (obviamente, la otra posible consecuencia también es el castigo). Se trata de algo que aumenta la conducta a la cual sucede. Sinónimos de recompensa son *gratificación* y *refuerzo*. Sepamos utilizar con mesura las recompensas y sepamos sacar buen provecho de ellas.

También es necesario tenerlo en cuenta en cuanto a los castigos. Para que tengan alguna utilidad han de cumplir estos requisitos: seguir inmediatamente a la conducta indeseable; ser importantes y no insignificantes; y tener la convicción de que serán efectivos. Si no lo han de ser, es mejor no imponerlos.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Papa y la «cultura del encuentro»

Estaban todos reunidos con María, en comunidad: «La cultura del encuentro requiere que estemos dispuestos no sólo a dar, sino también a recibir de los otros.»

Unidos en el silencio, en la escucha, en la alabanza..., en la oración, acogen al *Comunicador Infinito*. El Espíritu Santo les llena. El Amor es expansivo. Los Apóstoles, fortalecidos, serán comunicadores en continuidad de la misión que Cristo había recibido del Padre. Prójimos del pueblo, atentos a las necesidades de los que les rodean..., curan, enseñan, acogen, responden, dan testimonio. «Cuando nosotros nos dejamos guiar por el Espíritu Santo, Él nos lleva a la armonía, a la unidad y al respeto de los diversos dones y talentos», indica el Papa.

«Me gusta —afirma— definir el poder de la comunicación como *proximidad*». Y a Francisco, que no olvida las *calles digitales*, le vemos peregrino en Tierra Santa. Fraternal y dialogante, comunica un mensaje de paz y de la verdad del Evangelio.

«Que la Virgen María nos ayude a ser dóciles al Espíritu Santo, para que sepamos estimarnos mutuamente y converger cada vez más profundamente en la fe y en la caridad, teniendo el corazón abierto a las necesidades de los hermanos.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

9. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Re 17,1-6 / Sl 120 / Mt 5,1-12]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Dimarts [1Re 17,7-16 / Sl 4 / Mt 5,13-16]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. ■ Dimecres [Ac 11,21b-26;13,1-3 / Sl 97 / Mt 5,17-19]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. □ Dijous [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana.

13. □ Divendres [1Re 19,9a.11-16 / Sl 26 / Mt 5,27-32]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.

14. ■ Dissabte [1Re 19,19-21 / Sl 15 / Mt 5,33-37]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. □ † Diumenge vinent, de la Santíssima Trinitat (lit. hores: 3a setm.) [Ex 34,4b-6.8-9 / Sl: Dn 3,52a.52b.53-56 / 2Co 13,11-13 / Jn 3,16-18]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809 - València 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid.

DIUMENGE DE PENTECOSTA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Pentecosta, pintura de Juan Bautista Maino (1578-1649)

🔊) Aquesta imatge parla

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamadas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería. Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma. Enormemente sorprendidos preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

«¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos.

Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-23)

Al vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,3b-7.12-13)

Hermanos:

Nadie puede decir «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo.

Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el día primero de la semana, estaban los discípulos en su casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

COMENTARI

L'Esperit i el do de la pau

L'Evangelí de Joan presenta l'efusió de l'Esperit en íntima relació amb l'exaltació de Jesús. Primer, en la mesura en què Jesús predi l'efusió de l'Esperit per al moment de la seva exaltació-glorificació: «El qui tingui set, que vingui a mi, i que begui el qui creu en mi. Diu l'Espectura: "Del seu si brollaran rius d'aigua viva". Jesús deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en ell. Encara no havien rebut l'Esperit perquè Jesús no havia estat glorificat» (Jn 7,37-39). Segon, en tant que la mort de Jesús es descriu així: «Llavors inclinà el cap i va lliurar l'Esperit» (19, 30).

El text que ve a continuació, la llança que obre el costat de Jesús mort, és una clara referència a l'aigua que li surt del costat. Aquesta escena es repren en la 1Jn: «Són tres els qui donen testimoni, l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres són el mateix testimoni» (1Jn 5,6). La mort de Jesús és, doncs, el moment del do de l'Esperit. Per a l'Evangelí de Joan, Pasqua i Pentecosta són el mateix misteri.

La salutació de Jesús ressuscitat s'expressa amb un mot d'especial significació: *Xalom lechem*. No tem que la salutació es repeteix: *Xalom lechem*. Aquesta reiteració porta un accent que convé retenir. La pau, en la tradició jueva, és molt més que la manca d'agressivitat i de violència. És també un auguri de serenor, de comunió fraterna i de plenitud.

Va més enllà: la pau vol assolir una empatia i conluminació amb tot el que ens envolta, amb els humans, amb la naturalesa, amb tot el món. En una paraula, la plenitud que ha acompanyat Jesús al llarg de tot l'Evangelí de Joan s'ha de fer extensiva a tot l'univers.

Immediatament, la missió que té com a contingut fonamental l'Esperit Sant. És l'esperit el qui porta la pau, la serenor, la comunió i l'anunci joios. És Ell qui porta el perdó. La plenitud de l'efusió de l'Esperit és el gran missatge de la pasqua joànica, que no és un missatge intimista sinó que obre la comunitat a tot l'univers.

Oriol Tuñí, SJ

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 7, tot el dia. Participa a l'Aplec de l'Esperit a Banyoles (diòcesi de Girona).

Aquest diumenge dia 8, a les 10 h. Presideix la «Missa de Romeros» al Rocío de Montcada.

A les 17.30 h. Presideix l'acte del Dia de l'Apostolat Seglar de la Diòcesi de Terrassa, al Teatre Principal de Terrassa.

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral en la seva festa titular.

Dimecres dia 11, a les 11 h. Presideix l'elecció de priora al Monestir de Carmelites Descalces de Terrassa.

Diumenge dia 15, a les 12.30 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa, en l'aniversari de la dedicació de l'església i beneeix el nou orgue.

A les 18 h. Presideix la presentació de la Miscel·lània *10 anys de vida diocesana*, a la sala capitular de la Catedral.

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral en acció de gràcies pels 10 anys de vida diocesana.

▶ NOTÍCIES

El Sr. Bisbe presideix l'acte marià de l'Escola de la Salut. El divendres dia 9 de maig, Mons. Saiz Meneses va presidir l'acte marià de l'Escola diocesana de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell al Santuari de la Salut. La imatge de la Mare de Déu fou entrada en processó des de l'esplanada a l'interior del temple. Es va fer un acte de pregària i el Sr. Bisbe invità els infants, adolescents i professors a reproduir en llurs vides les actituds de la Mare de Déu.

El Sr. Bisbe presideix la Missa a l'Aplec de la Salut. El dilluns dia 12 de maig, Mons. Saiz Meneses, bisbe diocesà, va presidir la celebració de l'Eucaristia al Santuari de la Mare de Déu de la Salut, en el tra-

dicional Aplec de la Salut de la ciutat de Sabadell. Varen concelebrar diversos preveres i el poble fidel omplí el temple.

Visita Pastoral a Rubí. La Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Rubí (Zona Pastoral de Collserola) va començar amb la celebració de la Missa Estacional a les parròquies d'aquella ciutat. Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe diocesà, va presidir la celebració de la Missa Estacional a la parròquia de Santa Maria el dissabte dia 10 de maig, a les 6 de la tarda, i a la parròquia de Sant Pere el diumenge dia 11 a les 12.30 del migdia. Aquell mateix diumenge dia 10 Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va oficiar la Missa Estacional a la parròquia de Sant Pau a les 10 del matí i a la parròquia de Sant Josep Obrer a la 1 del migdia. Durant les dues setmanes següents el Sr. Bisbe, ajudat pel Sr. Bisbe auxiliar, es va reunir amb tots els grups de les parròquies i les institucions presents a l'arxiprestat.

Parròquia de Santa Maria de Rubí

Parròquia de Sant Pau de Rubí

Entrega de premis del Concurs Bíblic. El dissabte dia 24 de maig, al matí, Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va presidir al Centre Cultural de Terrassa, l'acte central de l'entrega de premis del Concurs Bíblic, en la seva 29a edició en la que hi han participat 63.456 infants i joves. El concurs és organitzat pel Grup Avant de Terrassa de la Federació de Cristians de Catalunya per a les deu diòcesis amb seu a Catalunya. El lliurament dels premis s'ha fet a cada diòcesi. A l'acte central, celebrat a Terrassa, s'han donat els premis als participants de la diòcesi de Terrassa i de l'Arquebisbat de Barcelona. El lema d'enguany era la pregunta de Jesús als deixebles: «I vosaltres, qui dieu que sóc?»

▶ AGENDA

14è Aniversari de Mn. Francesc Cima. Dissabte dia 14, a les 12 del migdia, celebració de l'Eucaristia i pregària a la tomba de Mn. Francesc Cima a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Gisclareny (Bisbat de Solsona).

IX Trobada de Grups de Pregàries a l'estil de Taizé de Catalunya. Tindrà lloc a Rubí el diumenge 15 de juny de les 10 a les 18.30 h. Inclou: Visita cultural, Missa a la parròquia de Sant Pere, dinar, reflexió per grups i pregària a l'estil de Taizé. Informació i inscripcions: e-mail: taize.rubi@gmail.com i Twitter: @TaizéRubí (#TrobCatTAIZÉ14).

Conferència. El dissabte dia 21 a les 17.30 h, a la sala capitular de la Catedral, el Sr. Joan Antoni Pujals Vallhonrat parlarà de la Fundació Busquets. L'acte forma part del cicle de conferències organitzades pel Grup Avant de la Federació de Cristians de Catalunya a Terrassa, obertes al públic.

▶ D'ALTRES BISBATS

Exercicis espirituals per a preveres. Al santuari del Miracle (Solsonès) del 25 al 29 d'agost. Dirigits pel P. Rodolf Puigdollers, escolapi de la diòcesi de Terrassa. Oberts a tots el preveres. Informació i inscripcions: exercicisalmiracle@gmail.com

REMAD MAR ADENTRO

La Iglesia que desea el papa Francisco

Pentecostés es la Pascua del Espíritu Santo, es también el comienzo de la Iglesia. En las diócesis catalanas, este Pentecostés del año 2014 está marcado por la presencia de los jóvenes cristianos, que el sábado, vigilia de Pentecostés, celebran el «Aplec de l'Esperit», el encuentro festivo de la juventud cristiana convocado por los obispos catalanes.

Los jóvenes reunidos este sábado en Banyoles, diócesis de Girona, representan el futuro de la Iglesia. ¿Cómo habrá de ser la Iglesia en la que los jóvenes de hoy vivirán su madurez? ¿Cómo ha de ser la Iglesia que quiere el papa Francisco, ya desde ahora? De hecho, lo dijo él mismo en su primer encuentro con los periodistas, recién elegido: «¡Cómo quisiera una Iglesia pobre y para los pobres!» Nos lo dijo también en la reciente visita *ad limina* a los obispos, pidiéndonos que nuestras diócesis sean una comunidad acogedora, misionera, que se acerque a todos, en especial a los alejados de ella, con una actitud de diálogo.

Leyendo las homilias del cardenal Bergoglio cuando era arzobispo de Buenos Aires, me ha impresio-

nado constatar que lo que allí proponía es exactamente lo que ahora nos propone como sucesor de san Pedro.

En la ciudad de Rosario, el 8 de mayo de 2011, el cardenal Bergoglio presidió la misa con motivo de la clausura del Congreso Nacional de Doctrina Social de la Iglesia. En la homilía comentó dos de los textos del Evangelio que están entre sus páginas preferidas de la Biblia: uno es la parábola del «buen samaritano», la del hombre bueno que, bajando de Jerusalén a Jericó, se encuentra un hombre que ha sido asaltado y herido, y lo atiende y lo lleva a una posada; el otro es la narración del encuentro de Cristo con los «discípulos de Emaús», los cuales abandonan el Cenáculo desanimados y se vuelven a su casa, pero se encuentran en el camino un desconocido, al que reconocen al Partir el Pan.

En aquella ocasión el cardenal Bergoglio dijo: «No queremos ser esa Iglesia temerosa que está encerrada en el cenáculo, queremos ser una Iglesia solidaria que se anima a bajar de Jerusalén a Jericó, sin dar rodeos; la Iglesia que se anima a acercarse a los más pobres, a curarlos y a recibir-

los. No queremos ser esa Iglesia desilusionada, que abandona la unidad de los apóstoles y se vuelve a su Emaús, queremos ser la Iglesia convertida que, después de recibir y reconocer a Jesús como compañero de camino de cada uno, emprende el retorno al cenáculo, vuelve llena de alegría a la cercanía con Pedro, acepta integrar con los otros la propia experiencia de proximidad y persevera en la comunión» (encuentro este texto en el libro *Pilares de un pontificado*, Editorial San Pablo, en las páginas 129-130).

He transcrito íntegramente esta cita porque me parece que constituye una descripción de la Iglesia que desea nuestro Papa. Os invito a releerla y a pensar qué podemos hacer cada uno de nosotros para que la Iglesia diocesana de Terrassa, nuestra Iglesia local, pueda encontrarse retratada en esta descripción. Este es mi deseo y mi plegaria al Espíritu Santo en esta «Pascua granada» del año 2014. Con estos propósitos, os deseo a todos una santa y gozosa Pascua de Pentecostés.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa